



[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ПІХОТИНЕЦЬ АНДРІЙ ВЕРХОГЛЯД: «НА ВЗЯТІЙ НАМИ ПОЗИЦІЇ «АЛМАЗ» МИ ПОВІСИЛИ ПРАПОР УКРАЇНИ І ПЕРЕЙМЕНУВАЛИ ЇЇ НА «ОРЕЛ» – НА ЧЕСТЬ АНДРІЯ КИЗИЛА, ЯКИЙ ЗАГИНУВ ПІД ЧАС ШТУРМУ»

У 22 роки цей офіцер, який закінчив львівську академію сухопутних військ з відзнакою, вже мав 22 уламки в тілі. Саме він особисто брав участь у штурмі ворожої позиції під Авдіївкою

Андрій не любить штампів, які часто використовують, описуючи українських офіцерів. І хоча «синьоокий, світловолосий стрункий юнак» – це саме про нього, він миттєво щиро висміює подібний метафоричний ряд. Втім, офіцер і про війну, бойові події, пригоди на лінії фронту розповідає з гумором, посмішкою, – хоча неодноразово піддавався смертельному ризику. І ніколи не давав задню – як кажуть в армії. Андрій носить позивний Лівша – бо пише лівою рукою. Його друзі-побратими добре знають, що на цього офіцера можна покластися. І він не підведе.

У ШКІЛЬНОМУ ОНЛАЙН ВИДАННІ Я ЗАЙМАВСЯ РОЗСЛІДУВАННЯМИ, КОЛИ ЦЕ ЩЕ НЕ БУЛО МЕЙНСТРИМОМ

– Воюю я фактично з березня 16-го року, – говорить Андрій Верхогляд, позивний Лівша. – 28 лютого в Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного у нас був випуск, потім нам дали 15 днів відпустки, після чого ми приїхали в 72-у бригаду в Білу Церкву. Здали документи, як молоді лейтенанти, до нас вийшов начальник стройової частини – і спитав: «У вас гроші є?». «Є», – відповіли. «Тоді йдіть і купуйте квиток на Волноваху – на вас

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)



[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)



ЛЬОТЧИК ВОЛОДИМИР ШЛЮХАРЧУК: «У НАШ ВЕРТОЛІТ ВЛУЧИЛИ 74 КУЛІ, ОДНА З НИХ ЗАСТРЯГЛА В МОЄМУ ШОЛОМІ»

Військовий врятував екіпаж і вертоліт, незважаючи на поранення ноги і руки

На початок російсько-української війни у 2014 році наші військові вертолітники мали неабиякий досвід у виконанні польотів у різних умовах, набутий у складі миротворчих сил. Але саме на Донбасі наша авіація показала, як вона може вправно і чітко зупинити ворога. Вертолітники та льотчики наносили авіаудари по колонам військової техніки, яка дивним чином «просочилася» повз кордон. І робили вильоти навіть знаючи, що десь поблизу підбили вертоліт, що їхні побратими або отримали важкі поранення, або загинули...

САМ СОБІ НАКЛАВ ДЖГУТ, АБИ ЗУПИНИТИ КРОВОТЕЧУ

— Коли я був курсантом військового училища, молодший брат мого однокашника Віктора Скалька погодився на операцію заради того, щоб стати льотчиком: у хлопця була викривлена посава перегородка, — розповідає командир екіпажу вертольота Мі-8 майор 11-ої бригади армійської авіації Збройних сил України Володимир Шлюхарчук, позивний «Дайвер». Про події 2014 року ми говорили у 2017 році. — Віктор попросив мене тоді здати кров для операції його брата, і я, звісно, погодився. Треба ж було такому статися, що на війні в серпні 2014 року саме брат Віті став першим, хто прийшов мені на допомогу, коли я попри поранення ноги і руки зумів посадити пошкоджений вертоліт неподалік від позицій наших артилеристів. Молодший Скалька льотчиком так і не став — вступив до артилерійського училища. У 2014 році він був вже старшим лейтенантом, на БТРі примчав до мого вертольота і надав медичну допомогу.



[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ДЕСАНТНИК БОРИС ХАРЧУК: «ХТО НАВЧИВ МЕНЕ КОРИСТУВАТИСЯ ДЖАВЕЛІНАМИ? ІНТЕРНЕТ!»

Головний сержант 13-го батальйону 95-ої десантної бригади опанував сучасні протитанкові засоби і не давав спокою російському війську. До поранення в червні 2022 року він з побратимами підбив 13 одиниць техніки: шість танків, один БТР, дві МТЛБ, решта – БМП. За це Борис, довгий час найвищою нагородою якого була лише срібна народна, отримав звання Героя України

З 2003 року Борис служить в 13-му батальйоні 95-ої бригади. Чоловік відданий цьому підрозділу всі ці роки. З перших днів війни 2014 року він опинявся у найгарячіших місцях фронту. І неодноразово проявив себе, двічі був поранений. Але державні нагороди чомусь його не знаходили. Цю несправедливість у 2016 році виправила місія Народний герой України, вручивши срібний народний тризуб цьому неймовірному десантнику. Як показує час і повномасштабна війна, Народні Герої були відзначені абсолютно заслужено, бо продовжують підтверджувати свою відданість країні.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)



[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

ПІХОТИНЕЦЬ МИХАЙЛО ДЗЕРИН: «КОЛИ МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ОТОЧЕНІ, ТРИВАЛИЙ ЧАС ТРИМАЛИСЯ, ТОМУ ЩО У НАС НЕ БУЛО ЖОДНОЇ ВТРАТИ»

Цей молодий офіцер з весни 2014 року постійно на війні. Він потрапив в оточення на кордоні в Луганській області, був свідком виходу розбитих колон з-під Іловайська, врятував кинутий екіпажем танк під Волновахою та захищав Київ у березні 2022 року

Це перше інтерв'ю цього неймовірного офіцера. Всі роки війни він залишався поза телевізійними камерами та включеними диктофонами. Я познайомилася з Михайлом у 2017 році на Zenіті під Довещком – він розповідав мені про загиблого побратима, доцента Чернівецького університету Леоніда Дергача. Потім ми регулярно веретиналися з ним і на війні, і в столиці, де він навчався на курсах підвищення кваліфікації. Михайло Федорович завжди щиро приймає гостей, а в столиці за першої ж нагоди з величезною цікавістю ходив на вистави, виставки, гуляв містом. Але більше розповідає про інших, про побратимів, про друзів. Лише коли ми разом їхали експресом з війни в столицю – я верталася з відрядження, а Михайло їхав у відпустку, – мені вдалося розпитати офіцера про його війну. Багатьма ситуаціями я була відверто вражена.

КОЛИ З ВІЙСЬККОМАТА ПРИЙШЛИ ПО БРАТА, МАМА СКАЗАЛА: «ІДІТЬ ГЕТЬ, ОДИН УЖЕ ВОЮЄ»

– У 2014 році, коли все тільки починалося, траплялися дивні випадки... Пам'ятаю, як вони сприймалися – наче кіно, – згадує майор Михайло Дзерин. – Ми тоді стояли базовим табором під Новою Ягтою під Маріуполем в посадці. КПП, блокпост, посадка... Приходить до блокпосту дядько в старому військовому камуфляжі і в чорному броніку – такий міліція тоді носила. Кажє: «Ребята, уходите